

Hồi 09

hỉ thấy lão bà chỏi mạnh quả trượng nói:

- Lão thân không quan tâm thì ai quan tâm đến Lý huynh, chả lẽ lão than giả vờ hay sao?

Sở Thiên Vân vô cùng thắc mắc, chàng không sao nghĩ ra được bà tóc bạc này quan hệ thế nào với Quỷ Diện Ngọc Lang.

Quỷ Diện Ngọc Lang cười nói:

- Vậy sao không vào đây ngồi?

- Hừ, cũng được.

Lão bà nói xong, chậm chậm cất bước, đẩy cửa đi vào.

Quỷ Diện Ngọc Lang cười nói:

- Mời Lan Nương ngồi.

Qua cái tên Lan Nương. Sở Thiên Vân không sao suy ra được thân phận của lão bà tóc bạc.

Lão bà ngồi xuống một chiếc ghế thái sư chậm rãi nói:

- Dường như Lý huynh có điều muốn nói với lão thân phải không?

Quỷ Diện Ngọc Lang gật đầu:

- Phải, và là rất quan trọng!

- Nói đi!

Quỷ Diện Ngọc Lang lại đi qua đi lại, hồi lâu mới nghiêm nghị nói:

- Lão phu đã gia nhập Vạn Tà Môn rồi!

Lão bà đứng phắt dậy:

- Hả... Lý huynh nói sao?

Quỷ Diện Ngọc Lang vẫn bình tĩnh nói tiếp:

- Lão phu đã gia nhập Vạn Tà Môn rồi, nghe rõ chứ?

Lão bà rúng động toàn thân, giọng trối nặng:

- Nghe rõ rồi!

Đoạn buông tiếng thở dài nã ruột, nói tiếp:

- Lý huynh quyết định như vậy không hối hận chứ?

Quý Diện Ngọc Lang lại cười ha hả:

- Trong đời lão phu đã mấy khi làm điều hối hận.

Lão bà dẫn mạnh quả trượng:

- Vậy thì chúng ta đã đến lúc chia tay nhau rồi!

Quý Diện Ngọc Lang điềm nhiên:

- Cũng đành phải vậy thôi!

Lão bà nghiêng răng:

- Lão thân đã biết trước sớm muộn gì chuyện này cũng xảy ra.

Đoạn với từng bước chân trĩu nặng đi ra ngoài. Quý Diện Ngọc Lang đứng quay lưng lại, lạng thình không nói gì. Khi lão bà đi đến cửa sảnh, đột nhiên quay người vung tay, một ngọn ám khí bay ra

Sở Thiên Vân trông thấy rõ ràng, bất giác giật mình kinh hãi.

Ngọn ám khí lấp lánh đỏ, không nhìn thấy rõ là vật gì, song nghe tiếng rít gió lạnh lói

Quý Diện Ngọc Lang đang đứng quay lưng, khoảng cách đã gần muội thủ pháp lão bà lại nhanh, mắt thấy chắc chắn sẽ trúng đích. Nhưng sau khi ám khí vừa đến sau lưng, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, đã tranh khỏi trong đường tơ kẽ tóc. Ngọn ám khí bay thẳng vào trong choang một tiếng, chạm vào cột nhà tóe lửa và bốc khói ngùn ngụt.

Quý Diện Ngọc Lang không quay đầu lại, chỉ buông tiếng cười khẩy.

Lão bà nhất kích bất thành, buông một tiếng hừ thật mạnh, đoạn bước nhanh ra khỏi sảnh, phi thân bỏ đi.

Quý Diện Ngọc Lang không đi qua đi lại nữa, ngồi xuống trên chiếc ghế thái sư muội lão bà đã ngồi khi nãy, nhắm mắt trầm tư.

Sở Thiên Vân chờ một hồi, không thấy có động tĩnh gì nữa, xem chừng Quý Diện Ngọc Lang sẽ ngồi như vậy đến sáng, bèn nhẹ nhàng đi đến trước cửa sảnh, vừa định đưa tay lên gõ cửa...

Bỗng nghe tiếng Quỷ Diện Ngọc Lang lạnh lùng nói:

- Mời vào!

Sở Thiên Vân không chút ngạc nhiên, đẩy cửa sải bước đi vào, ôm quyền thi lễ nói:

- Xin tiền bối thư cho tội quấy rầy!

Quỷ Diện Ngọc Lang mở bừng mắt, chau mày hỏi:

- Đã xảy ra sự cố phải không?

- Tiền bối đã biết rồi!

- Đừng lời thôi, đã xảy ra chuyện gì?

- Người bạn đồng hành của tại hạ đã mất tích

Quỷ Diện Ngọc Lang như thở phào:

- À... Có thử tìm chưa? Có lẽ nàng ta đi vệ sinh hoặc không quen chỗ ngủ, đi dạo đâu đó...

Sở Thiên Vân lắc đầu:

- Đã tìm rồi không thấy đâu cả!

Quỷ Diện Ngọc Lang cười ảo não:

- Vậy thì vô phương rồi!

Sở Thiên Vân nghiêm giọng:

- Tại hạ nhận thấy ít ra tiền bối cũng phải cho tại hạ biết cách tìm kiếm, rất có thể nàng ta gặp việc gì đó?

Quỷ Diện Ngọc Lang bỗng đứng lên, từ sau khăn che mặt phóng ra hai luồng ánh mắt khiếp người, cười khẩy nói:

- Vì sao chứ?

Sở Thiên Vân cười lạnh lùng:

- Lúc chia tay dường như tiền bối đã có ám thị, biết trước có thể có sự cố xảy ra.

Quỷ Diện Ngọc Lang thở dài:

- Không sai, nhưng sự cố xảy ra rồi thì không còn cách nào hơn nữa!

- Tiền bối có thể nói rõ hơn chẳng?

Quỷ Diện Ngọc Lang cắn răng:

- Thôi được, lão phu cho thiếu hiệp biết cũng không sao. Lý Gia Thôn này trong mấy tháng qua đã bị phủ trùm bởi một sự kinh hoàng hết sức thần bí, việc người bị mất tích hoặc bị sát hại rất thường xảy ra.

Sơ Thiên Vân bàng hoàng:

- Vậy người bạn của tại hạ rất có thể đã bị sát hại chẳng?

Quỷ Diện Ngọc Lang lắc đầu:

- Nếu không bị sát hại tại chỗ thì bị mất tích

- Mất tích hay bị sát hại thì có gì khác nhau? Nếu mất tích trước rồi sau bị sát hại ở nơi khác thì sao?

- Đó thì không thể nào biết được rồi!

- Tiên bối một thân võ công đáng kể được là bậc nhất võ lâm, chẳng lẽ tại nơi cư trú xảy ra những sự việc kinh khiếp như vậy mà cũng không màng đến hay sao?

Quỷ Diện Ngọc Lang hai tay chấp sau lưng đi qua đi lại, nghiêm nghị nói:

- Lão phu đâu phải không màng đến, trong số người bị sát hại có đứa con trai của lão phu, và trong số người bị mất tích có hai đứa con gái của lão phu...

Sơ Thiên Vân sửng sốt:

- Ô, chẳng lẽ tiên bối không tìm ra được chút manh mối hay sao?

Quỷ Diện Ngọc Lang lắc đầu:

- Tựa như đá chìm đáy biển. Hồi hơn hai tháng trước, khuyển tử một mình ngủ trong thư phòng, hôm sau đến trưa vẫn chưa thấy thức dậy, lão phu đến xem thì đã chết tự bao giờ...

- Bị người mưu sát hay bị chết vì bạo bệnh?

- Hừ, nếu nói là mưu sát thì đã không tìm ra được vết thương chí tử mà cũng không có dấu tích xô xát. Còn như nói chết vì bạo bệnh thì thật là chuyện hoang đường.

- Chẳng lẽ ngay cả nguyên nhân gây ra tử vong cũng không tìm ra ư?

- Lão phu xem xét tỉ mỉ, chỉ phát hiện một dấu đỏ bé tí tại nơi giữa chân mày, kinh nghiệm lịch duyệt của lão phu chẳng phải không sâu rộng, vậy mà vẫn

không xác định được dấu vết ấy phải chăng chính là nguyên nhân gây ra tử vong mãi đến khi...

Lắc đầu buông tiếng thở dài, chậm rãi nói tiếp:

- Một sự cố khác xảy ra, lão phu mới xác định khuyến tử chính là đã chết bởi dấu đỏ bé tí đó.

- Sự cố gì vậy?

- Các nhà lân cận đều có sự cố tương tự xảy ra, trong ba hôm đã có năm người chết, nơi giữa chân mày đều có dấu đỏ như vậy!

- Vậy thì thật đáng khả nghi!

Quý Diện Ngọc Lang đi vài bước lại nói:

- Sau cùng là hai đứa con gái lão phu, hai người cùng ở chung một phòng, hôm sau đều mất tích một cách hết sức ly kỳ, không tìm ra được chút dấu vết, tổn hơn một tháng trời, tìm khắp trong vòng trăm dặm cũng không có chút kết quả nào.

- Không phát hiện được chút manh mối gì ư?

Quý Diện Ngọc Lang thở dài:

- Lão phu đã cố hết sức mình, đó cũng là nguyên nhân chính đã khiến lão phu gia nhập Vạn Tà Môn!

Sở Thiên Vân chau mày:

- Văn bối cũng có nhận xét tương tự, ngoại trừ Vạn Tà Môn, không còn ai khác nữa!

- Cũng khó có thể khẳng định, biết đâu còn có một nhóm khác...

- Vậy thì sao tiền bối còn gia nhập vào Vạn Tà Môn?

- Có hai nguyên nhân, một là những người bị sát hại hoặc mất tích nếu không phải do Vạn Tà Môn gây ra, thì cũng có thể lợi dụng thế lực của Vạn Tà Môn điều tra thủ phạm, hai là lão phu phải rửa sạch nỗi nhục to lớn khi xưa...

- Võ công như tiền bối sao không tự lực báo thù, chẳng lẽ nhất định phải nhờ đến lực báo thù, chẳng lẽ nhất định phải nhớ đến lực lượng của Vạn Tà Môn hay sao?

Quý Diện Ngọc Lang bỗng buông tiếng cười vang, tiếng cười đing tai nhức óc, hồi lâu không ngớt.

Sở Thiên Vân chau chặt mày kiếm, chờ ông ta cười dứt mới nói:

- Vì sao tiền bối lại cười?

Quý Diện Ngọc Lang trầm giọng:

- Vì lão phu đã điều tra rõ ràng, kẻ khi xưa đã cướp đoạt tình yêu và gây thương tích trên mặt lão phu hiện đang ở trong Vạn Tà Môn!

- Người đó danh tánh là gì?

Quý Diện Ngọc Lang nghiêng răng:

- Độc Thủ Vi Đà Lữ Vô Danh!

Sở Thiên Vân trầm ngâm:

- Chẳng rõ người ấy địa vị thế nào trong Vạn Tà Môn, nếu là người được Phương Tà Môn tin cậy thì chẳng những tiền bối chẳng những thông báo thù được mà còn bị hãm thân trong vòng nguy hiểm.

Nào ngờ Quý Diện Ngọc Lang lại buông tiếng cười vang, tiếng cười ghê rợn hết như điên dại.

Sở Thiên Vân chau mày:

- Vãn bối đã nói sai ư?

Quý Diện Ngọc Lang lắc đầu:

- Thiếu hiệp nói không sai, nhưng kẻ thù của lão phu Độc Thủ Vi Đà Lữ Vô Danh chính là Vạn Phương Tà Tôn.

-Ồ...

Sở Thiên Vân sững sốt kêu lên, hồi lâu không thốt nên lời.

Rất lâu sau mới nói:

- Vậy thì tiền bối gia nhập Vạn Tà Môn, chẳng như thiêu thân tự lao vào lửa ư?

Quý Diện Ngọc Lang lại đi tới đi lui:

- Nhưng lão phu bắt buộc phải mạo hiểm mới được...

Đoạn buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Vạn Phương Tà Tôn tuy chính là Độc Thủ Vi Đà Lữ Vô Danh, nhưng y không hài lòng về thanh danh mình trước kia, đã triệt để thay đổi hình dạng thành một người khác, chỉ cho mọi người gọi y là Tà chủ hay Tà tôn, không ai được gọi

danh tánh của y. Thật ra ngoại trừ lão phu, có lẽ chưa có ai biết y chính là Độc Thủ Vi Đà Lữ Vô Danh từng hoành hành vùng tây nam khi xưa.

- Nhưng y thì lại biết tiền bối là Quỷ Diện Ngọc Lang Lý Quần

Quỷ Diện Ngọc Lang cười:

- Không sai, nhưng dường như y suốt đời không muốn tiết lộ danh tánh và thân phận của mình nữa, nên việc lão phu có phải là Quỷ Diện Ngọc Lang Lý Quần hay không, đối với y không còn là điều quan trọng nữa...

Cười chua chát, nói tiếp:

- Ngoài ra y còn có một chứng tật dị thường là rất khát khao cầu mời nhân tài, người nào chỉ cần có chút tiếng tăm trong võ lâm, y đều trăm phương ngàn kế lôi kéo, như lão phu đây, dĩ nhiên là đối tượng mà y quyết tâm lôi kéo...

- Nhưng dù sao đây cũng là điều hết sức nguy hiểm!

- Không vào hang hổ, sao bắt được hổ con?

- Tiền bối đã hiểu biết về Vạn Tà Môn thế này, hẳn cũng đã biết tổng đà của họ ở đâu chứ?

Quỷ Diện Ngọc Lang lắc đầu:

- Không, lão phu không biết!

- Tiền bối không biết hay là thật sự không muốn biết?

- Hừ, lão phu cả đời chưa bao giờ nói dối, lẽ nào lại nói dối gạt thiếu hiệp về điều này?

- Vãn bối chẳng qua thấy làm lạ, tiền bối đã biết rõ những điều bí mật của Vạn Phương Tà Tôn, sao lại không biết địa điểm tổng đà của y?

Quỷ Diện Ngọc Lang cười cười:

- Đó chính là nguyên nhân đã khiến lão phu nhận ra được Độc Thủ Vi Đà Lữ Vô Danh, bởi khi xưa lúc y hoành hành vùng tây nam không bao giờ thiết lập tổng đà, quen giở trò huyền bí, phiêu hốt bất định.

- Vậy là Vạn Tà Môn không có tổng đà ư?

- Có lẽ vậy! Nhưng mà dù có thì thiếu hiệp cũng đừng mong tìm được!

- Sao vậy?

- Đừng nói thiếu hiệp, mà dù là thủ hạ được tin cậy và sủng ái nhất cũng đừng hòng biết được, đó là nơi nấu thân an toàn của cá nhân y, có thể là trên núi cao, có thể là trong thâm cốc, có thể là trong cổ mộ, mà cũng có thể là trong lang sào hổ huyết...

- Tiên bối chỉ dựa vào điểm ấy mà suy ra Vạn Phương Tà Tôn là Độc Thủ Vi Đà Lữ Vô Danh ư?

Quỷ Diện Ngọc Lang ha hả cười to:

- Dĩ nhiên là còn điểm khác nữa!
- Tiên bối có thể cho biết rõ chẳng?

Quỷ Diện Ngọc Lang thoáng do dự:

- Thôi được, thiếu hiệp đã trông thấy bà lão khi nãy rồi chứ?
- Vâng, đó là điều vãn bối đang thắc mắc, chẳng hay...
- Bà ta chính là Hồng Lan Nương, chính là hiền thê của Lữ Vô Danh!
- Ồ... thật... thật vậy ư?

Quỷ Diện Ngọc Lang nghiêm giọng:

- Lão phu đã nói rồi, cả đời lão phu chưa hề nói dối với ai bao giờ!

Sở Thiên Vân chau mày:

- Vậy tiên bối gia nhập Vạn Tà Môn lại càng nguy hiểm hơn còn gì?

Quỷ Diện Ngọc Lang cười to:

- Không gì nguy hiểm cả! Hồng Lan Nương cầm hận Lữ Vô Danh hơn lão phu nhiều, hơn nữa... hồi bốn mươi năm trước bà ta đã bị Lữ Vô Danh ruồng bỏ, ngoài ra...

Bỗng buông tiếng thở dài bùi ngùi, không nói tiếp nữa

Sở Thiên Vân qua những điều Quỷ Diện Ngọc Lang đã nói, giờ đây đã suy ra được phần nào, bèn không hỏi nữa, thành khẩn nói:

- Việc của tiên bối, vãn bối không dám phê bình, tiên bối đã không giấu giếm, tiết lộ với vãn bối những bí mật này, vãn bối đã cảm kích lắm rồi!

Quỷ Diện Ngọc Lang cười cười:

- Đó cũng có nguyên nhân...

Sở Thiên Vân vội hỏi:

- Tiền bối có thể cho biết chẳng?

Quỷ Diện Ngọc Lang thản nhiên:

- Dĩ nhiên, lão phu đã nói là phải nói cho hỏ. Thiếu hiệp đại náo Không Không Đảo, uy trấn núi Võ Đang và những sự tích chấn động giang hồ, lão phu đã nghe được từ lâu.

Sở Thiên Vân sững sờ:

- Thì ra tiền bối đã nhận ra...

Quỷ Diện Ngọc Lang cười:

- Thiếu hiệp che giấu được kẻ khác chứ không qua mắt được lão phu đâu! Đừng nói thiếu hiệp, Độc Thủ Vi Đà Lữ Vô Danh thần bí khôn lường thế kia mà còn bị lão phu khám phá nữa là!

- Vậy ý tiền bối là...

- Yù lão phu hết sức rõ ràng, chúng ta lập trường khác nhau, đều xem Vạn Tà Môn như kẻ thù bất cộng đái thiên, vậy thì chẳng phải có thể cùng nhau hợp tác, diệt trừ gian ác hay sao?

Sở Thiên Vân mừng rỡ:

- Vậy thì tốt quá, tiền bối...

Quỷ Diện Ngọc Lang xua tay ngắt lời:

- Nếu đã có thành ý hợp tác thì trước tiên phải từ bỏ hai chữ tiến bối ấy đi!

- Với tuổi tác và danh vọng của tiền bối...

Quỷ Diện Ngọc Lang cười to:

- Quân tử luận giao bất kể thân phận địa vị và danh vọng tuổi tác.

- Theo ý tiền bối thì...

- Bối phận tương đương, gọi nhau bằng huynh đệ!

- Vậy...

- Sở lão đệ!

- Lý đại ca!

Ha ha ha ha...

Quỷ Diện Ngọc Lang quả là một người hào sảng, vừa luận giao đã lập tức niềm nở nhiệt tình, bày việc ăn uống thỏa thích.

Trong bữa tiệc Sở Thiên Vân khẽ nói:

- Thiên Ngoại Huyết Ma Cổ Hùng đã là người của Vạn Tà Môn, đến đây lôi kéo đại ca gia nhập, đương nhiên là do ý của Vạn Phương Tà Tôn Lữ Vô Danh, chắc chắn đã đặt nhiều tai mắt tại Lý Gia Thôn này, đại ca không có sợ họ hay được tin này sao?

Quỷ Diện Ngọc Lang thần nhiên cười:

- Sở lão đế lo xa quá, đại ca sống đến từng tuổi này, đâu phải là sống một cách uổng phí! Chẳng giấu gì lão đệ, đôi tai của đại ca rất là linh mẫn, có thể phân biệt được lá rơi trong vòng trăm trượng, bất kỳ ai lén vào đây đều không thể lọt qua được.

Sở Thiên Vân yên tâm:

- Đại ca có kế hoạch gì chẳng?

Quỷ Diện Ngọc Lang hậm hực:

- Mặc dù đại ca biết Vạn Phương Tà Tôn chính là Lữ Vô Danh, nhưng hãy còn biết quá ít về Vạn Tà Môn, quả tình chưa có kế hoạch gì. Tuy nhiên... để đại ca tiềm nhập trong Vạn Tà Môn, lão đệ ở bên ngoài, chúng ta cùng nắm lấy thời cơ, cam đoan sẽ diệt được lão ma đầu ấy.

Sở Thiên Vân gật đầu:

- Đại ca nói rất phải, nhưng... chúng ta sẽ liên lạc bằng cách nào?

Quỷ Diện Ngọc Lang ngẫm nghĩ:

- Điều ấy... phải tùy theo tình hình sau này, đại ca sẽ tìm cách liên lạc với lão đệ.

- Những tin tức bí mật cần truyền đi, đại ca có thể bỏ vào phong bì dán kín, tìm cách trao cho đệ tử Cái Bang thì cũng có thể đến tay lão đệ.

- Người của Cái Bang đáng tin cậy chẳng?

- Đại thể thì đáng tin cậy, để tiểu đệ gửi cho bang chủ Cái Bang một bức thư nữa, nhờ ông ấy thông lệnh với toàn thể đệ tử Cái Bang, khi nào có tin mật của tiểu đệ, phải tức khắc với phương thức tối mật và nhanh nhất chuyển giao cho tiểu đệ, có lẽ không có gì đáng ngại.

- Tốt lắm, thế thì chúng ta quyết định như vậy!

Sở Thiên Vân uống liền ba ly, đoạn đứng lên rời bàn.

Quỷ Diện Ngọc Lang cười nói:

- Lão đệ đi ngay ư?

Sở Thiên Vân vội nói:

- Đã bình minh rồi, tiểu đệ chẳng tiện ở lâu, kẻo bị người ta phát hiện lại gây ra rắc rối

Quỷ Diện Ngọc Lang cũng đứng lên nói:

- Lão đệ nói rất có lý, hãy...

Giọng thoáng nghẹn ngào nói tiếp:

- Bảo... trọng...

Sở Thiên Vân rất hiểu nỗi lòng ông, đối phó với Vạn Phương Tà Tôn không phải là điều đơn giản dễ dàng, không chừng hôm nay chia biệt sẽ trở thành vĩnh quyết cũng nên, chàng cũng bất giác mũi lòng, buồn bã khẽ nói:

- Đại ca cũng phải hết sức bảo trọng!

Tuy chỉ mới luận giao, song hai người như đã quen thân từ lâu, bốn tay nắm chặt lấy nhau, nước mắt chảy dài.

Sau cùng, Sở Thiên Vân gượng cười nói:

- Tiểu đệ còn một việc phải làm phiền đại ca, gã phu xe hãy còn ngủ trong phòng, ngày mai nhờ đại ca lo liệu giùm cho.

Quỷ Diện Ngọc Lang cũng cố cười nói:

- Sở lão đệ yên tâm!

Sở Thiên Vân vụt rút tay về, lùi sau hai bước nói:

- Đại ca... tiểu đệ xin cáo biệt!

Đoạn tung mình phóng đi nhanh như tia chớp.

Phóng đi một hồi lâu, Sở Thiên Vân mới thấy cõi lòng nhẹ nhõm hơn đi một chút, bèn dừng lại nghỉ ngơi.

Lúc này đã là canh tư, nơi chàng dừng chân là trên một đỉnh núi cao chập chùng, nhìn ra phía trước, chính là ngọn núi Thanh Thành nguy nga hùng vĩ. Trên đỉnh núi cây cối thưa thớt, trong gió đêm hiu hắt, cảnh tượng hết sức tiêu điều.

Sở Thiên Vân cõi lòng trĩu nặng, bao lo nghĩ dâng lên ngập lòng. Việc mất tích Bạch Mai khiến chàng cảm thấy lòng ray rứt, nếu nàng mà gặp bất hạnh thì chàng sẽ ân hận suốt đời.

Chàng không biết Bạch Vân Bình ở tại đâu trên núi Thanh Thành, cần phải tìm kiếm nơi ẩn thân gần đó chờ đợi Thiên Ngoại Tâm Ma quyết đấu với Thiên Ngoại Huyết Ma. Vì trời đã gần sáng, Sở Thiên Vân vội giở hết khinh công phóng đi.

Chàng đang phóng đi, chợt cảm thấy một lùm cỏ bên đường thoáng động đậy. Lùm cỏ ấy cao qua khỏi lưng, rất có thể có kẻ ẩn náu trong ấy, bèn bất giác dừng chân. Song lại liền nghĩ, mình đâu phải có hận thù với tất cả mọi người trong võ lâm, dù có kẻ ẩn nấp trong ấy thì cũng đâu đáng gì đến mình, hà tất đa sự làm gì?

Thế là, chàng lại tiếp tục mình phóng đi.

Song ngay khi chàng vừa tung mình, chợt nghe vút một tiếng, một ngọn ám khí từ trong lùm cỏ bay ra.

Sở Thiên Vân cả giận, quay người kẹp lấy ám khí trong hai ngón tay. Đưa mắt nhìn kỹ, thì ra chỉ là một cục đất mà thôi.

Sở Thiên Vân hết sức kinh ngạc vừa định phóng đến lùm cỏ xem xét, bỗng thấy một bóng người từ trong lùm cỏ phóng ra và lao nhanh về phía núi Thanh Thành. Sở Thiên Vân khẽ cười khẩy:

- Chạy đi đâu cho thoát?

Đoạn liền phi thân đuổi theo. Người ấy khinh công cũng chẳng kém. Sở Thiên Vân vận hết công lực đuổi theo một mạch hơn một dặm đường, vậy mà vẫn cách nhau đến hơn mười trượng.

Sở Thiên Vân hào khí bừng dậy, gia tăng công lực đến mười hai thành, gắng sức đuổi theo, phen này quả nhiên đã có công hiệu, đối phương không còn tăng nhanh được nữa, khoảng cách dần rút ngắn, sau cùng chỉ còn cách nhau chừng hai trượng nữa thôi.

Vì khoảng cách gần. Sở Thiên Vân đã trông thấy rõ dáng người đối phương, bất giác vui mừng khôn xiết, thì ra người ấy chính là Cổ Mộ Quái Khất Tang Dật, bang chủ Cái Bang.

Sở Thiên Vân lớn tiếng nói:

- Tang đại ca, sao lại trêu chọc tiểu đệ thế này vậy hả?

Cổ Mộ Quái Khất dừng lại, thở hào hển và cười to nói:

- Không xong rồi, mấy khúc xương già này đã bị lão đệ đuổi đến rã cả ra rồi!
- Tang đại ca sao lại thế này, chẳng lẽ không nhận ra tiểu đệ hay sao?

Cổ Mộ Quái Khất cười hề hề:

- Đoán thử xem!

Sở Thiên Vân cười:

- Nếu không nhận ra tiểu đệ thì Tang đại ca không bao giờ lại dùng đất ném tiểu đệ, nhưng tại sao Tang đại ca lại bỏ chạy thế này?

Cổ Mộ Quái Khất cười hóm hỉnh:

- Nói ra lão đệ đừng cười, lão ca muốn định tử thí khinh công với lão một phen, rốt cuộc vẫn kém lão đệ một bậc...

Đoạn võ mạnh lên vai Sở Thiên Vân, nói tiếp:

- Sở lão đệ khá lắm!

Sở Thiên Vân vội nói:

- May quá, Tang đại ca đến thật đúng lúc, tiểu đệ đang có điều cần bàn với đại ca...

Cổ Mộ Quái Khất nhe răng cười:

- Đã cần gặp lão hóa tử này, nhất định không phải là điều tốt lành rồi!

Sở Thiên Vân bèn lược thuật về việc đã đánh minh với Quỷ Diện Ngọc Lang Lý Quần.

Cổ Mộ Quái Khất vỗ ngực nói:

- Lão đệ cứ yên tâm, hóa tử đại ca sẽ tức khắc phi vũ truyền thư, mật lệnh cho toàn thể đệ tử bốn bang sẵn sàng tuân mạng hành sự.

- Đại ca chớ trách tiểu đệ lảm lời, việc này cực kỳ cơ mật, tuyệt đối không được để tiết lộ.

Cổ Mộ Quái Khất lại vỗ mạnh ngực:

- Sở lão đệ hãy tuyệt đối yên tâm, nếu có tiết lộ mảy may, hóa tử đại ca này hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Sở Thiên Vân gật đầu:

- Vậy thì tiểu đệ yên tâm rồi!

Đoạn đưa mắt nhìn Cổ Mộ Quái Khất, các nói tiếp:

- Thật đúng với câu Nhân Sinh Xứ Bất Tương Phùng, Tang đại ca sao cũng đến đây vậy? Chẳng lẽ cũng vì việc quyết đấu giữa Huyết Ma với Tâm Ma hay sao?

Cổ Mộ Quái Khất mỉm cười:

- Hóa tử đại ca dạo này chỉ biết ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, có chuyện thú vị thế này, dĩ nhiên là phải đến để xem cho giải khuây tâm thần rồi!

- Tiểu đệ đang rầu vì không biết Bạch Vân Bình ở đâu, giờ đã có Tang đại ca chỉ điểm cho rồi!

Cổ Mộ Quái Khất bồng hạ thấp giọng:

- Âm mưu ở phía sau cuộc đấu giữa Huyết Tâm nhị ma, lão đệ đã có nghe nói chưa?

Sở Thiên Vân gật đầu:

- Tiểu đệ cũng đã biết được đại khái!

Cổ Mộ Quái Khất quét mắt nhìn quanh:

- Phân đà Vạn Tà Môn trên núi Thanh Thành ở một nơi hết sức kín đáo, đến giờ hóa tử đại ca cũng chưa mò ra được chính xác địa điểm, cuộc đấu giữa Huyết Ma và Tâm Ma có lẽ gây ra nhiều xôn xao.

Sở Thiên Vân chau mày:

- Tang đại ca với lập trường bang chủ Cái Bang, định xử lý thế nào về sự kiện?

Cổ Mộ Quái Khất lắc đầu:

- Rất khó, rất khó...

Đoạn buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Hóa ra đại ca đã điều tập tất cả cao thủ đặc lực phân bố quanh Bạch Vân Bình, mọi sự phải tùy cơ hành động...

Hai người vừa nói vừa đi, trời đã hửng sáng lúc nào không hay, Cổ Mộ Quái Khất bồng bước nhanh, chui vào trong một lùm cây bừa bộn bên vách núi.

Sở Thiên Vân theo sau vào, chỉ thấy vách núi có một hang động, bên trong cũng khá khô sạch.

Cổ Mộ Quái Khất dẫn trước đi vào, cười nói:

- Nơi đây tuy không được thoải mái, nhưng tạm có thể nấu thân, chỉ còn một ngày một đêm nữa thôi, lão đệ hãy chịu khó ở đây mà chờ.

Sở Thiên Vân mỉm cười:

- Tiểu đệ đã quen cuộc sống giang hồ phiêu bạt, nằm rừng ngủ núi việc hết sức bình thường.

- Vậy thì tốt... sơn động này có đến hai lối ra, nếu có cường địch xâm nhập, có thể đào tẩu theo lối khác.

Sở Thiên Vân cười:

- Nhưng tiểu đệ hoàn toàn không có ý định đào tẩu!

- Bất luận lão đệ đào tẩu hay không, hóa tử đại ca hãy còn rất nhiều việc phải làm, có lẽ đến tối mới gặp lại nhau được.

Sở Thiên Vân gật đầu:

- Đại ca cứ tự tiện!

Cổ Mộ Quái Khất liền quay người bỏ đi, song vừa đến cửa động, Sở Thiên Vân lại cất tiếng gọi:

- Đại ca hãy khoan!

Cổ Mộ Quái Khất liền quay người bỏ đi, song vừa đến cửa động, Sở Thiên Vân lại cất tiếng gọi:

- Đại ca hãy khoan!

Cổ Mộ Quái Khất đưa tay chỉ:

- Từ hạp cốc kia đi thẳng tới, chừng hai dặm là có thể trông thấy rồi! Tuy nhiên, tốt hơn hết là lão đệ nên chờ hóa tử đại ca quay về đây, có con ngựa già này ở bên cạnh lão đệ vẫn hơn.

Sở Thiên Vân cười:

- Tiểu đệ biết rồi!

Cổ Mộ Quái Khất tung mình phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Sở Thiên Vân trông theo bóng ông đi xa, đoạn mới quay đi vào động, cảm giác mệt mỏi liền lập tức ập đến, chàng bất giác ngủ thiếp đi.

Đang khi mơ màng, bỗng nghe tiếng chân bước khẽ chậm vọng vào tai, Sở Thiên Vân giật mình tỉnh giấc, vội ngưng thần lắng nghe và vận công giới bị.

Nơi chàng ngồi tĩnh tọa cách cửa tự động chừng một trượng, bên ngoài cây cối rậm rạp, không một khe hở, trừ phi đứng ngay cửa động, bằng không từ trong nhìn ra hoặc từ ngoài nhìn vào đều không sao trông thấy rõ.

Sở Thiên Vân lắng nghe, tiếng bước chân hết sức nhẹ nhàng, song ít nhất cũng có ba bốn người, chàng bất giác động tâm.

Lát sau, chỉ nghe một tiếng trong trẻo nói:

- Trời sắp sáng rồi, tốt hơn chúng ta hãy tìm nơi ẩn nấp, kẻo bị người khác phát giác sẽ thêm rắc rối.

Sở Thiên Vân giật nảy mình, thì ra đó chính là tiếng nói của Ngân Y La Sát Nhạc Dung.

Một tiếng nói khác tiếp lời:

- Phải đó, tiểu muội cũng mệt quá rồi!

Sở Thiên Vân lại giật mình, đó là tiếng nói của Cung Mỹ.

Lại tiếng nói khác vang lên:

- Đại tỷ, nơi đây đều là hoang sơ, chúng ta biết ẩn nấp vào đâu?

Đó là tiếng nói của Tư Mã Ngọc Yến.

Sau cùng là La Ngọc Quyên nói:

- Phía sau đây là vách núi, rất có thể có sơn động, chúng ta hãy thử tìm xem!

Chỉ nghe Nhạc Dung nói:

- Cũng được!

Thế là tiếng bước chân nhẹ nhàng đi đến gần cửa động.

Sở Thiên Vân cả kinh, vội lùi nhanh ra sau, định từ cửa động kia đào tẩu. Đồng thời, lòng chàng có một cảm giác buồn vui lẫn lộn, nghe giọng điệu các nàng, rõ ràng là họ đã kết nghĩa kim lan.

Chàng lui liền một mạch gần bốn trượng, dừng lại nhìn ra cửa động, do bởi nơi cửa động sáng hơn nên Sở Thiên Vân nhìn thấy hết sức rõ ràng.

Người xuất hiện đầu tiên nơi cửa động là Triều Dương công chúa Cung Mỹ, chỉ thấy nàng mừng rỡ reo to:

- Đại tỷ, nhị tỷ, tam tỷ... vào đây mau...

Tiếng reo của nàng lại khiến Sở Thiên Vân bất giác giật mình, chẳng lẽ nàng lại phát hiện ra mình ở đây rồi chăng? Vội liền lùi ra sau hơn một trượng nữa.

Chỉ nghe Nhạc Dung nói:

- Gì mà la lối vậy hả?

Cung Mỹ hớn hỏ nói:

- Hãy vào xem, nơi đây quả có một sơn động!

Sở Thiên Vân tuy ở sâu trong động, song vẫn thấy rõ hành động của bốn nàng. Chỉ thấy bốn nàng đều đã thay đổi trang phục và che mặt bằng khăn xanh. Bốn nàng không vào sâu trong động, chỉ ngồi quây quần nơi cửa động. Sở Thiên Vân càng thêm thận trọng, nín thở không dám động đậy.

Chỉ nghe Nhạc Dung nói:

- Tam muội đã nghĩ kỹ chưa, định làm sao đây?

Tư Mã Ngọc Yến đáp:

- Tiểu muội cũng không biết phải làm sao, chẳng qua thấy ông là phụ thân, không thể làm ngơ thôi!

Cung Mỹ tiếp lời:

- Rất đơn giản, chúng ta hãy đến kéo lão tôn đi, bảo ông đừng dự cuộc đấu là xong!

La Ngọc Quyên lắc đầu:

- Tứ muội nghĩ thế dễ dàng quá, vấn đề không phải vậy đâu!

Cung Mỹ không phục:

- Vì sao vậy?

- Phụ thân của muội Thiên Ngoại Tâm Ma Tư Mã Long là một nhân vật lừng danh trong võ lâm, việc quyết đấu với Thiên Ngoại Huyết Ma tại Bạch Vân Bình sớm đã đồn khắp giang hồ, nếu ông mà lâm trận rút lui thì thanh danh cả đời sẽ tiêu tan, ông không sao chịu nổi, chắc chắn thà chết chứ không chịu bỏ đi.

Tư Mã Ngọc Yến giậm chân:

- Đúng vậy, tính gia phụ là như thế đó, tiểu muội biết làm sao đây?

Nhạc Dung thở dài:

- Bây giờ cũng chẳng có biện pháp nào hoàn hảo, đành tùy cơ ứng biến thôi!

La Ngọc Quyên tiếp lời:

- Đúng vậy, ngày mai lúc giao đấu, nếu Thiên Ngoại Huyết Ma mà lén giở trò quái quỷ hoặc xảy ra sự cố gì khác, chúng ta sẽ cùng nhau xông ra giúp ông ấy cũng được.

Tư Mã Ngọc Yến thở dài:

- Vậy thì hoàn toàn nhờ cậy vào đại tử, nhị tử và tứ muội thôi!

Cung Mỹ cười khúc khích:

- Tam tử lại còn khách sáo nữa kìa! Nhạc Dung nghiêm giọng!

- Từ khi kết bái trên núi Võ Đang, tử muội ta đã bốn người như một, không cần phải nói lời cảm tạ nữa.

Tư Mã Ngọc Yến bỗng nhào vào người Nhạc Dung, nghẹn ngào nói:

- Đại tử...

Nhưng không sao thốt nên lời, chỉ bật khóc sụt sùi.

Tiếng khóc như có tính truyền nhiễm, trước tiên là Cung Mỹ, cũng òa lên khóc, rồi đến La Ngọc Quyên và Nhạc Dung cũng sụt sùi rơi lệ, thoáng chốc trong sơn động ngập đầy tiếng khóc.

Sở Thiên Vân cũng nghe lòng ngập đầy xốn xang, cơ hồ không cầm lòng nổi, muốn xông ra gặp gỡ các nàng.

Hồi lâu Nhạc Dung trước tiên ngưng tiếng khóc nói:

- Thôi, đừng khóc nữa...

La Ngọc Quyên cũng nói:

- Người đã chết khóc cũng vô ích, chúng ta hãy bàn về việc sau này là hơn

Sở Thiên Vân rúng động cõi lòng. La Ngọc Quyên bảo người đã chết, ai đã chết mà khiến họ đau lòng đến vậy?

Chỉ nghe Cung Mỹ nói:

- Đại tỷ không còn thấy chút hy vọng nào nữa ư?

La Ngọc Quyên thở dài:

- Vậy còn gì đáng nghi ngờ nữa.

Nấc lên một tiếng, mới nói tiếp:

- Bao quanh núi Linh Ứng ít ra cũng có hơn trăm đệ tử Cái Bang, nếu Sở Thiên Vân còn sống mà rời khỏi núi, lẽ nào họ lại không phát hiện, tất nhiên là không còn hy vọng nữa rồi!

Sở Thiên Vân lòng rúng động dữ dội, giờ thì chàng đã biết sở dĩ các nàng đau lòng thế kia chính là vì ngõ mình đã chết.

Chỉ nghe Cung Mỹ buồn bã nói:

- Đại tỷ, chúng ta sắp đặt kế hoạch thế nào?

Nhạc Dung thở dài:

- Nếu hai vị muội muội tâm chí không thay đổi, bước đầu của chúng ta là do giải quyết vấn đề giữa phụ thân tam muội với Thiên Ngoại Huyết Ma, bước thứ hai là diệt trừ Tam Thanh và Song Độc, báo phục huyết thù thay cho Sở Thiên Vân, bước thứ ba dĩ nhiên là chúng ta xây am tự trên núi Linh Ứng, trọn đời xuất gia tại đó.

La Ngọc Quyên trước tiên nói:

- Đại tỷ yên tâm, chúng tiểu muội không ai đổi ý đâu!

Tư Mã Ngọc Yến nghiêm giọng:

- Nếu thay lòng đổi dạ, trời đất chẳng dung!

Cung Mỹ kéo mái tóc xuống, tiểu muội cắt tóc ngay bây giờ để trả lời đại tỷ đây!

Đoạn liền rút trủy thủ ra, đứng lên...

La Ngọc Quyên vội nắm giữ lại nói:

- Tứ muội định làm gì vậy hả?

Cung Mỹ bướng bỉnh:

- Sớm muện gì cũng cắt, cắt ngay bây giờ cũng vậy thôi!

Nhạc Dung thở dài:

Đành rằng vậy, nhưng ít ra cũng phải báo thù cho Sở Thiên Vân

xong rồi hẳn cắt am xuống tóc, đầu thể qua loa vậy được!

La Ngọc Quyên tiếp lời:

- Phải rồi, ngày xuống tóc phải là ngày xây xong am tự, trước hết thắp nhang lễ Phật, cũng lập thệ trước thần linh, rồi sau đó mới xuống tóc.

Cung Mỹ lại bới tóc lên nói:

- Cũng được!

Sở Thiên Vân nghe lòng đau như cắt, đăm giác đăm ra hoài nghi về sự quyết định của mình, không gặp các nàng là có thể thoát khỏi ưu phiền sao? Nhưng việc đã trót lỡ rồi, chàng không còn cắt nào hơn nữa, đành bấm bụng bịt tai quay đi nơi khác, không nhìn, không nghe nữa.

Bốn nàng lại tiếp tục bàn luận gì đó, Sở Thiên Vân không nghe rõ, song gần như cả ngày chàng không hề động đậy, thậm chí không dám thở mạnh.

Đến chiều tối mời nghe Nhạc Dung nói:

- Đêm nay chúng ta cứ nghỉ tạm đầu được rồi, sáng mai canh năm hãy đến Bạch Vân Bình, có lẽ không có gì trở ngại đâu.

Ba nàng đồng thanh đáp:

- Vâng!

Sở Thiên Vân hoảng kinh thầm nhủ:

- Ôi chà, xem ra mình phải ngồi yên bất động như thế nào suốt đêm rồi, và nếu Cổ Mộ Quái Khất về đến thì càng rắc rối hơn nữa...

Bỗng nghe Cung Mỹ reo lên:

- Đại tỷ, hết nước mắt rồi!

La Ngọc Quyên liền nói:

- Nhân lúc trời chưa kịp tối, chúng ta hãy đi lấy nước về đây, để tối có mà uống.

Cung Mỹ gật đầu:

- Tiểu muội đi cho, cứ đến con suối đã đi qua khi nãy mà lấy, tối đa chỉ đến một tuần trà là về đến.

Nhạc Dung tiếp lời:

- Nên đi hai người là hơn, nhị muội hãy đi với tứ muội nhé!

La Ngọc Quyên liền vâng lời Cung Mỹ ra khỏi động sơn.

Sở Thiên Vân bất giác sờ túi nước của mình. Nước trong túi vẫn còn nguyên, song lúc này chàng không thể uống được, bởi trong động im phăng phắc, bất kỳ tiếng động khẽ gì cũng có thể kinh động đến các nàng.

Chàng cảm thấy cổ họng khô ran, tay sờ túi nước trên lưng, bất giác gỡ khóc gỡ cười.

Đang thần thờ, bỗng nghe ngoài động có tiếng quát tháo giao chiến, lúc này hết sức tĩnh lặng nên tiếng động nghe rất rõ, hiển nhiên là Cung Mỹ và La Ngọc Quyên đã gặp sự cố.

Chỉ nghe Nhạc Dung hồi hả nói:

- Nguy rồi, chúng ta hãy mau ra xem thử!

Đoạn liền đi nhanh ra khỏi động, Tư Mã Ngọc Yến cũng vội theo ra ngay.

Sở Thiên Vân tuy đã nhẹ người vì bốn nàng đã đi khỏi, nhưng lòng lại càng thêm căng thẳng, bởi qua tiếng quát tháo liên hồi, rõ ràng các nàng đã gặp phải kình địch.

Chàng không dám chần chừ, lập tức đi nhanh ra khỏi động, thi triển khinh công đi nhanh về phía tiếng quát tháo.

Tiếng giao đấu phát ra từ bên cạnh một hạp cốc, xung quanh cây cối rậm rì.

Sở Thiên Vân hệt như một làn khói nhẹ, đáp xuống trên một ngọn cây to cách đấu trường không xa.

Đưa mắt nhìn xuống, thấy Cung Mỹ và La Ngọc Quyên đang giao chiến với bốn đại hán tướng mạo quái dị và hết sức hung ác. Bốn đại hán này võ công hết sức cao cường, chiêu thức kỳ ảo, đã áp đảo hai nàng đến hồi nguy kịch.

Ngay khi ấy, Nhạc Dung và Tư Mã Ngọc Yến đến nơi, lập tức gia nhập vào vòng chiến trở thành một chọi một, tình thế lập tức trở nên quân bình.

Sở Thiên Vân tuy đã có chút kinh nghiệm giang hồ, nhưng nhất thời không nghĩ ra được bốn đại hán phục trang quái dị này là ai, song qua thân thủ của họ, rõ ràng đã đạt đến trình độ thượng thừa.

Kể từ khi được ăn Địa Cục Sâm Quả, công lực chàng đã gia tăng gấp ba bốn lần, nên đi sau mà lại đến trước Nhạc Dung và Tư Mã Ngọc Yến.

Nhưng chàng ẩn thân trên ngọn cây, nhất thời cũng không biết nên xử trí ra sao, lòng phân vân khôn tả.

Đang suy nghĩ, bỗng nghe Nhạc Dung lớn tiếng nói:

- Ba vị muội muội hãy cẩn thận, bọn họ là Trại Ngoại Tứ Hung, khét tiếng tàn ác trên giang hồ...

Tư Mã Ngọc Yến tiếp lời:

- Mặc họ tứ hung hay tứ hùng (gấu), cứ giết quách đi là xong!

Tuy miệng nói vậy nhưng lực bất tòng tâm, bởi Trại Ngoại Tứ Hung danh bất hư truyền, chẳng những võ công cao cường mà xuất thủ cực kỳ hung hiểm.

Sở Thiên Vân theo dõi cuộc chiến, đồng thời vận công tụ lực sẵn sàng ra tay tiếp cứu khi cần thiết.

Cuộc chiến tiếp diễn, đôi bên đều kỳ phùng địch thủ, bất phân thắng bại.

Một giờ rồi hai giờ...

Lúc này đã qua canh hai, cuộc chiến vẫn chưa kết thúc, song mạnh yếu đã trông thấy rõ ràng. Sở Thiên Vân lòng nóng như thiêu đốt, bởi bốn nàng đầu sao cũng là nữ lưu, tuy chiêu thức không sợ thật, nhưng thế lực mỗi lúc càng suy giảm.

Bốn nàng đều mồ hôi nhễ nhại và hơi thở hào hển, trong khi Trại Ngoại Tứ Hung mỗi lúc càng dũng mạnh, như quyết hạ sát bốn nàng ngay tại chỗ.

Chốc lát sau, tình thế thay đổi hẳn, bốn nàng còn chống đỡ chứ không còn sức hoàn thủ nữa.

Bỗng, La Ngọc Quyên rú lên đau đớn, loạng choạng thoái lui, nơi vai nàng đã bị chém trúng một đao, thương thế tuy không nặng, nhưng không còn khả năng chống đỡ nữa

Ba nàng kia thấy đều toàn lực đối địch, không thể nào tiếp cứu được nữa, thế là tính mạng của La Ngọc Quyên đã như ngàn cân treo sợi tóc.

Gã đại hán đả thương nàng hăng hắc cười to, quỳ đầu đao trong tay vung lên quát:

- Nha đầu, lão tử đưa ngươi về miền cực lạc trước!

Đoạn quỳ đầu đao liền bổ xuống ngay...

Thốt nhiên, bóng người nhấp nhoáng, rồi thì ánh thép chớp nhóa, keng một tiếng chát chúa, quỳ đầu đao đã bị gạt phăng, tiếp theo chỉ nghe một tiếng hự khô

khan, một trong Trại Ngoại Tứ Hung đã bị trường kiếm xuyên thủng ngực, chết ngay tức khắc mà không biết kẻ đã giết mình là ai.

Đột biến ấy chấn động toàn trường, bốn nàng đang lâm vào tình thế nguy ngập, đột nhiên có người đến trợ giúp, tinh thần liền tức phấn chấn hẳn lên.

Người mới xuất hiện chỉ chớp mắt đã hạ sát một trong Tứ Hung, uy thế ấy đã khiến Tam Hung khiếp đờm kinh tâm. Đồng thời họ đã trông rõ, đối phương sắc mặt vàng ệch, y phục xốc xếch, rõ ràng chỉ là hạng tầm thường trong võ lâm, sao lại có thể hạ sát một cao thủ bậc nhất võ lâm một cách dễ dàng nhanh chóng thế nhỉ?

Hơn nữa, trong tay y chỉ là một ngọn trủy thủ ngắn ngủi, sao lại có uy lực khủng khiếp thế này?

Người mới hiện thân chính là Sở Thiên Vân, thì ra vì sợ bốn nàng nhận ra, nên chàng chỉ dùng trủy thủ đối địch chứ không dám lấy Huyền Ngọc Kiếm ra sử dụng.

Nhạc Dung quát to:

- Còn chờ gì nữa? Sát!

Ba nàng liền vung động binh khí, chuyên thủ thành công, tới tấp tấn công Tam Hung còn lại. Chỉ thoáng chốc, Trại Ngoại Tứ Hung đã hai chết hai thọ thương.

Nhạc Dung xua tay nói:

- Dừng tay được rồi!

Tứ Mã Ngọc Yến và Cung Mỹ liền vâng lời dừng tay. La Ngọc Quyên thương thế không nặng lắm đã tự băng bó xong và đứng bên Nhạc Dung.

Trại Ngoại Tứ Hung chỉ còn lại lão đại và lão tam đã thọ thương, lão đại người lão đảo nói:

- Tiểu tử, sao ngươi lại không giết luôn hai ta đi, để lại hai cái mạng tàn phế này làm gì?

Sở Thiên Vân giơ trủy thủ lên, vừa định lên tiếng, Ngân Y La Sát Ngọc Dung đã lách người đứng cản trước mặt chàng, nói:

- Không đuổi cùng giết tận, đó là lời giáo huấn của sư môn bốn cô nương, nếu các người nhất định muốn chết thì cứ cự tuyệt.

Lão tam tiến tới một bước, khẽ nói:

- Giữ được rừng xanh thì chẳng lo thiếu củi! Đại ca sợ không có cơ hội báo thù hay sao?

Lão đại thoáng lưỡng lự, đoạn nói:

- Thôi được, chúng ta đi!

Hai người cố gắng bồng hai tử thi lên, loạng choạng bước đi, hồi lâu mới mất dạng trong rừng.

Sở Thiên Vân ngơ ngẩn nhìn theo Trại Ngoại Tứ Hung hai chết, hai thọ thương đi xa, mới chợt bừng tỉnh, vội ôm quyền nói:

- Bốn cô nương bảo trọng, tại hạ xin cáo!

Vừa dứt lời đã tung mình phóng đi. Song Cung Mỹ và Tư Mã Ngọc Yến đã lách người cản lại và La Ngọc Quyên cũng cất tiếng nói:

- Ân công hãy khoan!

Sở Thiên Vân cụp mắt cúi đầu, lúng búng nói:

- Tại hạ đang có việc khẩn cấp, không tiện ở lâu.

Đoạn liền định lách người qua khoảng trống giữa Cung Mỹ và Tư Mã Ngọc Yến, song La Ngọc Quyên đã đến trước mặt chàng, vòng tay xá dái nói:

- Tiểu nữ xin đa tạ ân công đã cứu mạng, xin lỗi...

Sở Thiên Vân vội nói:

- Không có gì đáng kể... Thương thế của cô nương không sao chứ?

La Ngọc Quyên khẽ đáp:

- Đa tạ ân công đã quan tâm, chỉ chút thương tích ngoài da thịt, không hề gì.

Nhạc Dung chau chặt mày liễu nói:

- Ân công đã thọ thương ư?

Sở Thiên Vân ngẩn người, ấp úng:

- Đâu... đâu có...

Thì ra chàng sợ bị bại lộ thân phận nên cứ rụt cổ khom lưng và đầu cúi thấp gần đến ngực.

Cung Mỹ chơm chớp mắt nói:

- Ân công hẳn là bị cảm mạo chứ gì?

Nhạc Dung vội nạt:

- Tứ muội không được nói bậy.

Cung Mỹ tru tréo:

- Tiểu muội vì thấy ân công giọng nói có vẻ kỳ quặc nên mới đoán vậy.

Sở Thiên Vân vội nói:

- Vị cô nương này nói không sai, cổ họng tại hạ quả là có chút... khó chịu.

Thì ra Sở Thiên Vân cố sức thay đổi tiếng nói nên giọng ồ ề rất khó nghe.

Nhạc Dung thắc mắc nhìn Sở Thiên Vân hỏi:

- Ân công không muốn nói chuyện nhiều với ngu tử muội phải không?

Sở Thiên Vân bối rối:

- Đâu... đâu có...

La Ngọc Quyên tiếp lời:

- Vậy sao ân công lại vội bỏ đi?

Sở Thiên Vân cười gượng:

- Tại hạ quả tình là đang có việc khẩn yếu cần lo liệu, mới bắt buộc phải bỏ đi gấp.

Tư Mã Ngọc Yến dẫu môi:

- Đêm khuya thế này có việc khẩn yếu gì cơ chứ?

Sở Thiên Vân giật mình:

- Tại hạ...tại hạ...có hẹn với một người bạn gặp nhau vào lúc giữa trời khuya đêm nay, nên... tại hạ cần phải đến đó gấp.

Nhạc Dung nhẹ gật đầu:

- Thảo nào... ân công đã cần đi phó hẹn gấp, đi nhiên chúng tiểu nữ không dám giữ lại lâu, song ít ra cũng xin ân công cho biết quý tánh đại danh, hầu mai sau tìm cách báo đáp.

Sở Thiên Vân lắc đầu:

- Tại hạ không phải là kẻ thi ân cầu báo, lưu lại danh tánh làm gì, miễn đi là hơn.

Cung Mỹ lớn tiếng:

- Đó là ân công xem thường bọn này rồi, cho dù không cầu bọn này báo đáp, cho biết danh tánh hẳn không sao chứ?

- Tại hạ là... họ Lâm...

Nhạc Dung tiếp lời:

- Lâm đại hiệp tôn húy là gì?

- Thiên Vũ!

Nhạc Dung giọng thành kính:

- Chúng tiểu nữ nếu không nhờ Lâm đại hiệp cứu giúp, e đã táng mạng dưới tay Trại Ngoại Tứ Hung rồi, tuy Lâm đại hiệp thi ân bất cầu báo, nhưng ít ra chúng tiểu nữ cũng phải trọn đời ghi lòng tạc dạ danh húy của Lâm đại hiệp.

Sở Thiên Vân áy náy:

- Không đáng kể... không đáng kể... Tại hạ giờ đi được rồi chứ?

Nhạc Dung vội nói:

- Vâng! Chúng tiểu nữ sao dám làm lỡ đại sự của Lâm đại hiệp, Lâm đại hiệp xin tự tiện!

Sở Thiên Vân như được đại xá, vội tung mình phóng đi. Bốn nàng đều hành lễ tiễn đưa hết sức cung kính, Sở Thiên Vân như cá vừa thoát khỏi lưới, giở hết khinh công phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Bốn nàng trở vào trong hang động, ngồi quây quần trò chuyện.

Tư Mã Ngọc Yến lên tiếng trước tiên:

- Người đó quái lạ quá, cứ cúi đầu rụt vai, lấm la lấm lét, bộ mặt vàng như nghệ, mà võ công lại cao cường thế kia.

Nhạc Dung nghiêm giọng:

- Cao nhân dị sĩ trong võ lâm đa số đều tướng mạo tầm thường, nói năng bình dị, đó gọi là chân nhân bất lộ tướng, võ công của Lâm đại hiệp kia có lẽ đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa...

Cung Mỹ nhú mày tiếp lời:

- Và binh khí y sử dụng cũng lạ, chỉ là một ngọn trủy thủ...

Quay sang La Ngọc Quyên nói tiếp:

- Nhị tử là bang chủ Ngọc Phụng Bang, hẳn là kinh nghiệm phong phú, thấy nhiều hiểu rộng, có từng nghe nói đến người có tên Lâm Thiên Vũ chuyên dùng trủy thủ khắc địch không vậy?

La Ngọc Quyên chau mày nói:

- Không...

Đoạn nghiêng đầu hồi lâu, nói tiếp:

- Tử tử dù không biết nhiều người lắm, nhưng cái tên Lâm Thiên Vũ thì mới nghe lần đầu.

Cung Mỹ lẩm bẩm:

- Lâm Thiên Vũ... Lâm Thiên Vũ... cái tên lạ quá...

Bỗng như phải tà, la to:

- Lâm Thiên Vũ, Lâm Thiên Vũ...

Đoạn bật khóc nức nở, Nhạc Dung sững sốt hỏi:

- Tứ muội sao thế này?

Cung Mỹ khóc đến nỗi không sao thốt lên một tiếng nào, Tư Mã Ngọc Yến vội xoa ngực đấm lưng cho nàng và hết lời khuyên nhủ dỗ dành.

Hồi lâu, Cung Mỹ bỗng lại gào to:

- Lâm Thiên Vũ, thật tức chết đi được...

Nói xong lại khóc, nghiêng răng trèo trẹo, hết sức bi thiết

Nhạc Dung lay mạnh hai vai nàng hỏi:

- Tứ muội thật ra sao vậy hả?

Cung Mỹ nghiêng răng:

- Đại tử, nhị tử, tam tử... còn chưa hiểu sao? Y... chính là Sở Thiên Vân...

- Hả?...

Ba nàng đều sững sờ, nhất thời cung động ngoại trừ Cung Mỹ còn thổn thức, thủy đều thình lạng

Hồi lâu La Ngọc Quyên cắn răng nói:

- Không sai, Sở Thiên Vân, Lâm Thiên Vũ, hai người nhất định là một, thật là tàn nhẫn...

Tư Mã Ngọc Yến bồng võ mạnh đùì nói:

- Đúng rồi, thủ pháp y sử dụng trủy thủ hoàn toàn là Huyền Ngọc kiếm pháp!

Cung Mỹ mặt rần rụa nước mắt nói:

- Y cúi đầu rứt cổ, rứt rề lấm lét rõ ràng là sợ chúng ta nhận ra mặt thật!

La Ngọc Quyên cắn răng:

- Và tiếng nói cũng giả tạo ra!

Tư Mã Ngọc Yến tiếp lời:

- Đúng vậy... nhưng sắc mặt...

Nhạc Dung cười khẩy:

- Rất dễ dàng, chỉ cần thuật dịch dung thông thường có thể tạo ra được!

La Ngọc Quyên giọng nãõ nề:

- Rõ ràng là y đã thoát hiểm tại núi Linh Ứng, nhưng lại không muốn gặp chúng ta...

Cung Mỹ to tiếng:

- Đáng hận nhất là y làm bộ làm tịch, đối mặt nhau mà không chịu nhìn, lại vội vàng bỏ đi.

Tư Mã Ngọc Yến chau mày:

- Hàng trăm đệ tử Cái Bang quanh núi Linh Ứng sao không ai phát hiện ra Sở Thiên Vân thế nhỉ?

La Ngọc Quyên cười khẩy:

- Đó rõ ràng là Sở Thiên Vân muốn lẩn tránh chúng ta, thay hình đổi dạng rời khỏi núi Linh Ứng, dĩ nhiên là họ không phát hiện ra rồi.

Nhạc Dung hậm hực:

- Thật là vô tình bạc nghĩa, trong chúng ta ai có lỗi với y chứ?

Cung Mỹ cũng tức tối tiếp lời:

- Chúng ta không ai có lỗi với y cả, chính y mới có lỗi với chúng ta thôi! Đại tỹ, tiểu muội muốn giết chết tên tặc tử vô tình bạc nghĩa đó.

Tư Mã Ngọc Yến cũng nói:

- Ngọc Yến này thật ước gì có thể ăn tươi nuốt sống y quá!

La Ngọc Quyên xua tay:

- Đừng vội, chúng ta nên tìm hiểu cho rõ nguyên nhân trước, vì lẽ gì mà Sở Thiên Vân lại lẩn tránh chúng ta thế này?

Tư Mã Ngọc Yến hậm hực:

- Lẽ dĩ nhiên là vong ân bội nghĩa rồi!

La Ngọc Quyên lắc đầu:

- Không, hẳn là đã có người yêu nào khác nên mới xa lánh chúng ta...

Nghiến răng nói tiếp:

- Thật là một kẻ bạc tình phụ nghĩa!

Cung Mỹ quay sang Nhạc Dung nói:

- Đại tỷ hãy nói đi, chúng ta để yên cho y như vậy sao?

Tư Mã Ngọc Yến lớn tiếng:

- Không được, vậy thì để dãi cho y quá!

Nhạc Dung ngẫm nghĩ hồi lâu, giọng nặng nề nói:

- Thôi được, bất luận thế nào cũng phải tìm gặp y trước đã... Ba vị muội muội, chúng ta đuổi theo.

La Ngọc Quyên, Cung Mỹ và Tư Mã Ngọc Yến lập tức đứng lên, cùng Nhạc Dung phóng đi trong bóng đêm.

Lúc này đã là canh ba, một áng mây đến to lớn đã che khuất vầng trăng non, đêm càng thêm âm đạm thê lương.

Nhạc Dung bỗng chững bước, khẽ nói:

- Hãy khoan, chúng ta nên bàn lại đã!

Ba nàng kia cùng liền dừng chân, Tư Mã Ngọc Yến nói:

- Đại tỷ, chúng ta đã bàn rồi, ngoại trừ bắt Sở Thiên Vân trị tội, còn gì phải bàn nữa chứ?

Cung Mỹ phụ họa:

- Phải rồi, đại tỷ, không bắt lấy y căn mấy phát, tiểu muội không thể nào hạ dạ được.

Nhạc Dung cười ảo não:

- Tỷ dễ thường không muốn tức khắc bắt được gã bạc lòng kia, nhưng có điều tỷ tỷ bỗng nghĩ đến mấy vấn đề.

Cung Mỹ vội nói:

- Đại tỷ nghĩ đến mấy vấn đề gì vậy?

Nhạc Dung hạ thấp giọng:

- Thứ nhất, trên núi Thanh Thành này, nhất là phụ cận Bạch Vân Bình ắt hẳn đầy rẫy những người trong võ lâm, chẳng hạn như Trại Ngoại Tứ Hung, có lẽ hành tung của chúng ta đã sớm bị họ phát hiện rồi

- Rất có thể vậy!

Nhạc Dung nói tiếp:

- Thứ nhì, kẻ bạc tình kia đã đi xa rồi, đêm khuya thế này, muốn tìm gặp chẳng phải dễ dàng, chúng ta tìm kiếm thế này e rằng sẽ chỉ hoài công vô ích. Thứ ba, Sở Thiên Vân đã có mặt tại đây nhất định là vì việc giao đấu giữa Tư Mã tiền bối với Thiên Ngoại Huyết Ma, vậy thì trước cuộc đấu sáng mai, chắc chắn y sẽ ở lân cận Bạch Vân Bình...

La Ngọc Quyên tiếp lời:

- Đại tỷ nói rất đúng, ngày mai lúc giao đấu, Bạch Vân Bình chắc chắn sẽ đông nghịt người, và Sở Thiên Vân chắc chắn sẽ trà trộn trong ấy, chỉ cần chúng ta lưu ý thì cũng chẳng khó tìm được y.

Tư Mã Ngọc Yến:

- Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì? Quay về sơn động kia ư?

Cung Mỹ vội nói:

- Sơn động đó hơi hám quá, thôi đi!

Nhạc Dung ngẫm nghĩ:

- Đổi nơi khác cũng được, nhưng phải hết sức thận trọng.

Quay nhìn La Ngọc Quyên nói tiếp:

- Nhị muội hãy tìm địa điểm đi!

La Ngọc Quyên mỉm cười:

- Đại tỷ chủ quyết mới phải chứ!

Nhạc Dung cười:

- Hãy gác qua quan hệ tử muội, nhị muội là bang chủ Ngọc Phụng Bang, từng tiếp xúc cục diện lớn, mặt này hẳn là hơn tử tử nhiều, nhị muội hà tất khiêm nhường từ chối?

La Ngọc Quyên thoáng ngẫm nghĩ:

- Thôi được, đại tử đã nói vậy, xin thứ cho tiểu muội đã lấn quyền.

Cung Mỹ nôn nóng giục:

- Nhị tử, nhanh lên đi!

La Ngọc Quyên quét mắt nhìn quanh, đưa tay chỉ nói:

- Chung quanh Bạch Vân Bình đều là núi, địa thế thấp trũng, bất luận từ phía nào cũng có thể nhìn thấy rõ Bạch Vân Bình. Cuộc đấu giữa Huyết Ma và thắc mắc ngày mai, tốt hơn chúng ta nên theo dõi từ xa, tùy cơ ứng biến. Còn về Sở Thiên Vân chỉ cần y xuất hiện tại Bạch Vân Bình thì cũng không thoát khỏi được tầm mắt của chúng ta.

Tư Mã Ngọc Yến bỗng hỏi:

- Nhị tử, vậy là chúng ta cứ ẩn nấp trên núi ư?

La Ngọc Quyên gật đầu:

- Phải, quan sát toàn trường tùy cơ hành động!

Tư Mã Ngọc Yến có vẻ lo lắng:

- Trận đấu ngày mai không phải tầm thường, Thiên Ngoại Huyết Ma kế đa đoan, chắc chắn sẽ có âm mưu hãm hại gia phụ, chúng ta ẩn nấp trên núi xa quá, hẳn không kịp cứu viện.

La Ngọc Quyên gật đầu:

- Điều lo lắng của tam muội rất phải, tử tử cũng đang suy tính về việc ấy...

Đoạn lại đưa tay chỉ một ngọn núi thấp và gần nhất, nói tiếp:

- Có trông thấy ngọn núi kia không?

Tư Mã Ngọc Yến gật đầu:

- Thấy rồi!

- Ngọn núi ấy tuy thấp nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ Bạch Vân Bình hơn nữa cây cối rậm rạp, tiện bề ẩn thân, khoảng cách gần nhất cách Bạch Vân Bình chỉ chừng mười trượng, có thể kể được là nơi lý tưởng hơn hết.

Tư Mã Ngọc Yến vui mừng nói:

- Vậy thì tốt quá, nhị tỷ quả là nhiều mưu trí!

Nhạc Dung tiếp lời:

- Vậy chúng ta hãy nhân lúc trời tối đến đó mau!

La Ngọc Quyên gật đầu:

- Vâng, chúng ta đi ngay!

Thế là, La Ngọc Quyên đi trước, Nhạc Dung, Tư Mã Ngọc Yến và Cung Mỹ nối tiếp theo sau, tiến về phía ngọn núi La Ngọc Quyên đã chỉ định.

Ngọn núi ấy hệt như một nắm tay đưa ra từ những ngọn núi bao quanh Bạch Vân Bình, trên núi cây cối rậm rạp, hết sức âm u.

La Ngọc Quyên vừa đi vừa nói:

- Ngọn núi này địa thế tốt nhất, e rằng không chỉ có chúng ta lựa chọn, có thể đã có kẻ chiếm chỗ từ trước, chúng ta phải hết sức thận trọng.

Ba nàng cùng gật đầu, thế là mọi người liền vận công giới bị, lướt đi hệt như bốn bóng quỷ mị.

----- o0o -----